

KEER TOT AVONTUUR

te vergeten. Hij wiegelde mee met het hoofd, Jos zag hem en de spanning in aller oogen, de bewondering en het verlangen. Maria stond zingend op; hij greep glazen en kwam naast haar staan, trok haar tegen zich aan, terwijl zij haar lied ten einde zong. Volgde geklap, geschreeuw, en klinken van glas op glas; lang en verloren omhelsde in dit tumult, waarover de band stormend inviel, Jos zijn koningin.

De avond had zijn gang, het feest kreeg zijn rechten. Die zeven jonge matrozen feestten als duivels, of hun leven er van afhing. Ze vergaten zichzelf, ze verloren alles wat er aan muizenissen kan bestaan; de wetenschap van het harde werk, een toekomst zonder uitzicht. Soms konden zij hun bliken ver laten dwalen over de zee en dan verder niets meer wenschen; de een meer, de ander minder. Nu was diezelfde blik in hun harten; maar zij wilden zich vereenzelvigen met dat wijde doel, erin opgaan, wegzweven. Zij dronken de glazen leeg, hun hoofden werden wonderlijk licht. Opnieuw, en steeds lichter werd het leven en lossen de band, rondom was al zweven, nimmer waren de gedachten zoo vrij geweest. Voor allemaal gold dit; maar het meest voor Jos en den Finschen stoker. Want het waren beiden dichters, op hun manier; hun leven had zin gevonden op het water, naar een oud verlangen; en alles wat er meer aan leven in hen komen kon, moesten zij grijpen. Hier bleef thans het feest en de roes kwam over hen; en in dien roes waren er voor ieder twee vrouwenoogen. Maar voor Jos waren ze anders; dat had ieder een kunnen zien, een vrouw als Maria zou er geen tweede zijn. Dat wist ook de Fin en omdat hij zoo weemoedig zingen kon, dacht hij daar wazig aan en dronk overigens aan één stuk door. Tenslotte zat hij zacht te zingen ergens in een hoek; een meisje op zijn schoot keek angstig naar zijn oogen, maar hij zag haar al niet meer. Zij borg haar hoofd toen tegen zijn breede borst en schreide stilletjes voor zich heen.

Zoo ebde het feest naar een einde; er waren al van de vrienden uit de zaal gegaan met hun lieven, om het slot te vinden van den roes, om door te duizelen, naar hun verlangen. En zij waren al dronken, dus het zou wel gaan. De meisjes waren bereid; het moest wel, natuurlijk, maar ook omdat het toch aardige jongens waren, die witte matrozen — zoo jong en zoo wild.

Alleen Jos zou niet naar een kamer gaan. De andere dichter danste den avond door en vergat den tijd die voorbij was en dat er nog een tijd komen moest na dezen nacht; hij danste als nooit te voren, hij vond het ook nooit zoo'n geluk om alleen maar te dansen. Altijd bleef Maria; zij praatte zacht aan zijn oor, of zij zong en zag hem dan aan en hij leidde haar, of van haarzelf ging het uit, maar zij waren als een zuiver geheel in het roezen van dat danshol. Wat wist Jos er nog van, wat zou hij hebben willen weten? Moest het deze haven niet zijn, de eerste na zijn overwinning, de landing na den keer? Ach — en hij was zoo jong en het was zalig zoo maar te dansen, om ergens te zijn in een ver, vreemd land en toch thuis, thuis bij Maria, bij een groote donkere Maria, die heel lief was en mooi en goed. De avond ging, zijn hart werd warm en Maria niet moe. Zij omgaf hem met haar woorden, met den geur van haar donkere haren, zoo zwaar; zij sloot alles af voor hem, zoo groot en zacht en lenig, zoo gespannen de geur van haar vleesch. De dichter Jos was een matroos, de dichter Jos was geen